

Dosarul nr. 3ra-991/22
2-21010261-01-3ra-23092022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud: I. Barbacaru)
Instanța de apel: Curtea de Apel (jud: Gh. Mîra, A. Bostan, Gr. Dașchevici)

Î N C H E I E R E

14 decembrie2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Iurie Bejenaru
Aliona Miron
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Rodica Leca împotriva Inspectoratului General al Poliției, terț Casa Națională de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ favorabil, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 14 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul depus de Inspectoratul General al Poliției, casată integral hotărârea din 09 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și adoptată o nouă decizie, prin care acțiunea înaintată de Rodica Leca a fost respinsă ca neîntemeiată,

c o n s t a ț ă :

La data de 22 ianuarie 2021 Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției, terț Casa Națională de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ favorabil, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamanta Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață a invocat că, la data de 05 noiembrie 2018, fiind angajată în cadrul Brigăzii de Poliție cu destinație Specială „Fulger” a Inspectoratului General al Poliției, a fost înștiințată despre faptul că, la data de 05 decembrie 2018 acumulează vechimea în muncă ce-i permite dreptul la pensie, iar pentru prelungirea raporturilor de serviciu urmează a fi înaintată o cerere în acest

sens, în caz contrar angajatorul își rezervă dreptul de a emite actul administrativ privind încetarea raportului de serviciu.

Reclamanta a menționat că, deoarece se afla în perioada postnatală, nu a depus cerere de prelungire a relațiilor de muncă.

În acest context, prin ordinul Inspectoratului General al Poliției nr.606 ef. din 20 decembrie 2018 s-a dispus încetarea raporturilor de serviciu cu reclamanta Rodica Leca din data de 28 decembrie 2018, în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Reclamanta a relevat că, ulterior, la data de 28 decembrie 2018 i-a fost eliberat certificatul Brigăzii de Poliție cu destinație Specială „Fulger” nr. 34/29-659, prin care, la data concedierii, i s-a stabilit vechimea în serviciu de 24 de ani, 1 lună și 6 zile.

În temeiul circumstanțelor descrise, Rodica Leca s-a adresat Casei Naționale de Asigurări Sociale, în vederea stabilirii pensiei, însă, prin decizia din 16 aprilie 2019 i s-a refuzat pe motiv că, nu a acumulat vechimea în serviciu de 24 de ani, conform art. 13 lit. a) din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993 asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne și din cadrul Inspectoratului General de Carabinieri.

Reclamanta a invocat că, nefiind de acord cu refuzul de a i se stabili pensia, s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale, terț Inspectoratul General al Poliției.

Reclamanta a susținut că, prin hotărârea din 26 noiembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, menținută prin decizia din 26 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău acțiunea a fost admisă. Casa Națională de Asigurări Sociale a fost obligată să-i stabilească pensia, însă, prin decizia din 30 septembrie 2020 a Curții Supreme de Justiție hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel au fost casate, fiind pronunțată o nouă decizie, prin care acțiunea a fost respinsă pe motiv că, Rodica Leca a înregistrat o vechime în serviciu doar de 23 de ani, 11 luni și 10 zile.

De asemenea, reclamanta a specificat că, la data de 29 octombrie 2020 s-a adresat către Inspectoratul General al Poliției cu cerere, prin care a solicitat anularea ordinului nr.606 ef. din 20 decembrie 2018, restabilirea la locul de muncă în funcția anterior deținută sau la o funcție similară disponibilă, achitarea salariului pentru absența forțată de la locul de muncă, repunerea în toate drepturile ce decurg din restabilirea la locul de muncă, repararea prejudiciului moral în sumă de 20000 de lei. Însă, prin răspunsul Inspectoratului General al Poliției nr.34/3-L-192/20 din 25 noiembrie 2020 cererea a fost respinsă.

Astfel, la data de 08 decembrie 2020 s-a adresat către Inspectoratul General al Poliției cu cerere prealabilă, prin care a solicitat reexaminarea cererii recepționate la data de 02 noiembrie 2020, anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr.606 ef. din 20 decembrie 2018, prin care a fost dispusă încetarea raportului de serviciu cu petiționara Rodica Leca din 28 decembrie 2018, în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) al Legii nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, emiterea unui act administrativ favorabil cu privire la restabilirea la locul de muncă în funcția anterior deținută sau la o funcție similară disponibilă, achitarea salariului pentru absența

forțată de la locul de muncă, repunerea în toate drepturile ce decurg din restabilirea la locul de muncă, achitarea prejudiciului moral în sumă de 20000 de lei.

Reclamanta a invocat că, prin răspunsul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-M-222/20 din 04 decembrie 2020 a fost informată că cererea prealabilă a rămas fără examinare în temeiul art. 163 lit. c) din Codul administrativ.

Reclamanta a considerat ilegal refuzul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-L-192/20 din 25 noiembrie 2020, de a examina cererea recepționată la data de 02 noiembrie 2020, precum că este înaintată cu depășirea termenului de prescripție prevăzut în art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ.

De altfel, la invocarea termenului de prescripție de înaintare a cererii, Inspectoratul General al Poliției eronat a reținut prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, or, cererea depusă după intrarea în vigoare a Codului administrativ, urmează a fi examinată conform prevederilor acestuia. La examinarea cererii, urma să se țină cont de prevederile art. 143 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, care statuează că un act administrativ individual defavorabil ilegal poate fi retras în tot sau în parte cu efect pentru viitor sau trecut chiar și după ce a devenit incontestabil. Aprecierea legalității sau ilegalității unui act administrativ individual se face în funcție de situația la momentul emiterii lui, iar în cazul desfășurării unei proceduri prealabile de situația la momentul adoptării deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Reclamanta consideră că, cererea din 02 noiembrie 2020 nu poate fi confundată cu cererea prealabilă și respectiv nu se supune termenului de înaintare a cererii prealabile. Or, Inspectoratul General al Poliției eronat a aplicat prevederile art. 17 lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, sau, prin aplicarea ipotetică a legii, urmau a fi reținute prevederile art. 17 lit. b) din Legea menționată.

Reclamanta a relevat că inițial, nu s-a adresat cu cerere prealabilă, dar s-a adresat cu cerere în anulare, în contextul constatărilor Curții Supreme de Justiție prin decizia din 30 septembrie 2020. La fel, cererea din 02 noiembrie 2020 a fost înaintată, fiind luate în considerare prevederile art. 143 alin. (3) din Codul administrativ, în contextul că la emiterea unui act administrativ individual legislația nu a fost corect aplicată sau s-a pornit de la o stare de fapt, care s-a dovedit a fi incorectă și prin aceasta reclamanta a fost eliberată de la serviciu, fără a întruni condițiile de eliberare de la serviciu și în consecință, nu a fost posibilă stabilirea pensiei. Or, prin decizia din 30 septembrie 2020 a Curții Supreme de Justiție a fost stabilit că, ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018 nu poate constitui temei de stabilire și achitare a pensiei.

În afară de aceasta, reclamanta a invocat că, în contextul în care nu s-a indicat norma legală din care să rezulte că refuzul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-L192/20 din 25 noiembrie 2020 se contestă direct în instanța de judecată, consideră că este ilegal refuzul de a examina cererea prealabilă.

Mai mult, în refuzurile Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-L-192/20 din 25 noiembrie 2020 și nr. 34/3-M-222/20 din 04 decembrie 2020, nu s-a indicat modul și termenul de contestate a acestora.

Reclamanta a menționat că, din cauza acțiunilor angajatorului – Inspectoratului General al Poliției, care nu a calculat corect vechimea în muncă și aceasta a fost eliberată de la locul de muncă, în circumstanțe ce nu depind de voința

ei, cu mențiunea că dispune de dreptul la pensie, iar în consecință nu i s-a stabilit pensia. La moment, chiar și după restabilirea sa la locul de muncă, nu poate pretinde la pensie, deoarece nu are venit asigurat pe ultimul an de activitate, fiind nevoită să activeze în câmpul muncii încă cel puțin un an de zile. Are copil mic, la moment îngrijește de acesta și nu poate reveni la serviciu, adică, ipotetic ar putea beneficia de pensie peste doi ani. Din cauza acestor circumstanțe, este stresată, se simte neajutorată, neprotejată, frustrată că nu poate să beneficieze de pensie.

Reclamanta a relevat că, conștientizează faptul că, având o anumită vârstă, există probabilitatea că nu va putea să se reîncadreze în condiții generale, deoarece nu va trece comisia medico-militară de angajare. Dacă nu va fi restabilită la locul de muncă și nu va beneficia de pensia pe linia Ministerului Afacerilor Interne, la stabilirea pensiei în condiții generale, va fi stabilită pensia minimă, deoarece până în anul 2017 funcționarii publici cu statut special nu transferau contribuții în bugetul asigurării sociale de stat, fiind asigurați prin efectul legii din bugetul de stat, deși această perioadă este asimilată perioadei contributive, se calculează pensia minimă.

În final, concretizându-și pretențiile pe parcursul examinării cauzei reclamanta a solicitat anularea refuzului Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-L-192/20 din 25 noiembrie 2020 de a examina cererea recepționată la data de 02 noiembrie 2020 și refuzul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-M-222/20 din 04 decembrie 2020 de a examina cererea prealabilă recepționată la 10 decembrie 2020; obligarea Inspectoratului General al Poliției de a emite actul administrativ favorabil privind anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018, prin care a fost dispusă încetarea raportului de serviciu cu Rodica Leca; încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul său a salariului pentru absența forțată de la muncă pentru perioada 28 decembrie 2018 – 09 martie 2021; repararea prejudiciului moral în sumă de 20000 de lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 09 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani s-a admis parțial acțiunea de contencios administrativ, depusă de Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață împotriva Inspectoratului General al Poliției, terț Casa Națională de Asigurări Sociale privind anularea actului administrativ, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată. S-a declarat nulitatea actului administrativ individual – ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018 „Cu privire la încetarea raportului de serviciu a funcționarului public cu statut special Rodica Leca, în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) al Legii privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16 decembrie 2016”, iar drept efect al nulității, întru repunerea în drepturi a reclamantei, s-a obligat Inspectoratul General al Poliției de a emite ordin „Cu privire la încetarea raportului de serviciu a funcționarului public cu statut special Rodica Leca, în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) al Legii privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne cu data acumulării de către Rodica Leca a vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie. S-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul Rodicăi Leca salariul pentru întreaga perioadă de absență forțată de la serviciu, începând cu data de 20 decembrie 2018 până la data acumulării vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie. S-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul

Rodicăi Leca prejudiciul moral în mărimea salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă. În rest, cererea de chemare în judecată s-a respins ca fiind neîntemeiată (f.d. 51, 67-74).

Invocând ilegalitatea și netemeinicia hotărârii din 09 noiembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, la data de 15 noiembrie 2021 Inspectoratul General al Poliției a contestat-o cu apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi decizii, prin care să fie respinsă acțiunea depusă de Rodica Leca (f.d. 64-65).

Hotărârea motivată din 09 noiembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani a fost notificată Inspectoratului General al Poliției la data de 28 decembrie 2021, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție nr. DS 8005929917AS, anexat la actele cauzei (f.d. 78).

La data de 19 ianuarie 2022, prin intermediul poștei electronice, Inspectoratul General al Poliției a depus motivarea apelului (f.d. 80-91).

Astfel, instanța de apel întemeiat a considerat ca fiind depus în termen apelul Inspectoratului General al Poliției împotriva hotărârii din 09 noiembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani.

Prin decizia din 14 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul depus de Inspectoratul General al Poliției. S-a casat integral hotărârea din 09 noiembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani și s-a adoptat o nouă decizie, prin care s-a respins ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Rodica Leca (f.d. 147, 148-158).

Pentru a pronunța această decizie instanța de apel a invocat că, ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018 a fost emis în conformitate cu prevederile pct. 14 subpct. 14 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 283 din 24 aprilie 2013 (în vigoare la data emiterii ordinului contestat).

Instanța de apel a considerat ca fiind relevante prevederile pct. 29-31 din Regulamentul enunțat, care erau în vigoare la data emiterii ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018 și care prevedea că, polițiștii sunt funcționari publici cu statut special. Raporturile de serviciu ale polițistului sunt prevăzute în Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, iar în partea în care nu sânt reglementate de aceasta, se aplică prevederile Codului muncii. Raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, ale salariaților civili și ale personalului de deservire tehnică sunt reglementate de Legea nr.158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, de Codul muncii și de alte acte normative.

În acest context, instanța de apel a relevat că, Rodica Leca în caz de dezacord cu ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018, urma să-l conteste nemijlocit în instanța de judecată, fără a fi necesară respectarea procedurii prealabile.

În astfel de circumstanțe, instanța de apel a menționat că, este întemeiat refuzul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-M-222/20 din 04 decembrie 2020 de a examina cererea prealabilă recepționată la data de 10 decembrie 2020, deoarece în cauza dedusă judecării erau aplicabile prevederile art. 163 lit. c) din Codul administrativ.

Instanța de apel consideră că nu există temeiuri de anulare a refuzului Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-L-192/20 din 25 noiembrie 2020 de a examina cererea recepționată la data de 02 noiembrie 2020. Or, prin cererea din 02 noiembrie 2020, Rodica Leca a solicitat anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018, care a fost emis cu aproape 23 de luni în urmă, în timp ce prin prisma legii speciale, termenul de prescripție pentru contestarea unui astfel de act constituie 3 luni. Legiuitorul oferă posibilitatea repunerii în termen a cererilor depuse cu omiterea, din motive întemeiate, a termenelor prevăzute de lege, însă o astfel de acțiune procedurală poate fi făcută exclusiv de instanța de judecată în cazul litigiului, obiectul căruia îl constituie un act al autorității publice, care aduce atingere drepturilor legitime ce rezultă din relațiile de muncă.

Respectiv, nu constituie încălcare și nu există temei de anulare a refuzului Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-L-192/20 din 25 noiembrie 2020. Or, în acest refuz s-a indicat că Rodica Leca a omis termenele de contestare a ordinului de încetare a raporturilor de serviciu.

Cu referire la pretenția Rodicăi Leca privind anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018, prin care s-a dispus încetarea raporturilor de serviciu, instanța de apel a menționat că, ordinul nominalizat nu constituie obiectul controlului judecătoresc. Or, cerința Rodicăi Leca privind obligarea emiterii actului administrativ favorabil privind anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018 reprezintă o pretenție subsecventă a cerințelor de anulare a refuzului Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-L-192/20 din 25 noiembrie 2020 de a examina cererea recepționată la data de 02 noiembrie 2020 și a refuzului Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-M-222/20 din 04 decembrie 2020, de a examina cererea prealabilă recepționată la data de 10 decembrie 2020.

Instanța de apel a relevat că, respingerea pretenției privind anularea refuzurilor Inspectoratului General al Poliției de examinare a cererii din 02 noiembrie 2020 și a cererii prealabile, duce la respingerea pretenției subsecvente privind obligarea emiterii actului administrativ favorabil privind anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018.

Astfel, instanța de apel a conchis că, deoarece pretențiile ce țin de încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă pentru perioada 28 decembrie 2018 – 09 martie 2021 și încasarea prejudiciului moral, rezultă din pretenția privind obligarea emiterii actului administrativ favorabil privind anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018, respingerea acestora duce la respingerea pretențiilor subsecvente privind încasarea plăților salariale și a prejudiciului cauzat.

La data de 15 iunie 2022, prin intermediul poștei electronice, Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață a depus recurs împotriva deciziei din 14 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe (f.d. 161-163).

Ulterior, la data de 20 septembrie 2022, prin intermediul poștei electronice, Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață a depus motivarea recursului și supliment la recurs (f.d. 165-178).

În susținerea recursului recurenta Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o ilegală și neîntemeiată prin faptul că, au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, probele fiind apreciate eronat.

Recurenta a menționat că, este incertă constatarea instanței de apel cu referire la faptul că art. 355 din Codul muncii este o lege specială, în contextul în care, la pct. 30, instanța statuează că, raporturile de serviciu ale polițistului sunt prevăzute în Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, iar în partea în care nu sunt reglementate de aceasta, se aplică prevederile Codului muncii.

Recurenta a relevat că, potrivit art. 1 alin. (2) din Legea nominalizată, prevederile prezentei legi se aplică polițiștilor – funcționari publici cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, angajați la serviciu în Poliție, investiți cu drepturi și obligații pentru exercitarea atribuțiilor Poliției.

Iar, conform art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la îndeplinirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia.

Astfel, recurenta a relevat că, motivarea deciziei contestate este contradictorie, deoarece instanța de apel a făcut trimitere la pct. 3 și 4 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 22 decembrie 2014, care statuează competența instanței de contencios administrativ și care reglementează competența instanței de drept comun.

Recurenta a subliniat că instanța de apel nu a luat în considerare că, dânsa a înaintat o acțiune în obligare, unde obiectul acțiunii reprezintă obligarea autorității de a emite actul administrativ favorabil.

Făcând referire la art. 208 alin. (3) și art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, recurenta a invocat că, în contextul emiterii deciziei din 30 septembrie 2020 a Curții Supreme de Justiție, prin care s-a constatat că ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018 nu poate produce efecte juridice, ca temei de încetare a raporturilor de muncă și de stabilire a pensiei, s-a adresat cu cerere de chemare în judecată privind anularea actului administrativ enunțat.

Recurenta a menționat prevederile art. 143 alin. (1) și (2) din Codul administrativ și a relevat că, a înaintat cerere de chemare în judecată privind anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018, care urma să fie examinată, reieșind din situația la momentul înaintării acesteia.

Făcând referire la art. 219 din Codul administrativ, recurenta a invocat că sunt neîntemeiate argumentele instanței de apel precum că, în cererea adresată Inspectoratului General al Poliției, nu a indicat prevederile art. 170 din Codul administrativ. Or, neindicarea unor prevederile legale procedurale, care țin de împuternicirile autorității publice, nu poate constitui temei de a respinge cererea și respectiv acțiunea înaintată în instanța de judecată.

Recurenta a menționat că, instanța de apel nu a examinat fondul cauzei, dar s-a limitat de a constata că cererea adresată autorității publice a fost înaintată cu

depășirea termenului de 3 luni, prevăzut la art. 355 din Codul muncii. Însă, în prezenta cauză sunt aplicabile prevederile art. 170 alin. (3) din Codul administrativ, conform cărora, cererea persoanei afectate se depune la autoritatea publică, care trebuie să decidă în privința anulării unui act administrativ individual incontestabil în termen de 3 luni, din ziua în care persoana afectată a aflat sau trebuia să afle despre temeiul pentru reluarea procedurii.

De asemenea, recurenta a relevat că s-a încadrat în termenul menționat supra, deoarece decizia Curții Supreme de Justiție este din data de 30 septembrie 2020, iar cererea a fost înaintată autorității publice la 29 octombrie 2020.

Cu referire la termenul de adresare în instanța de judecată, recurenta a menționat că, intimatul Inspectoratul General al Poliției nu a invocat și nici instanța de apel nu a constatat că a fost omis termenul de adresare în judecată.

Totodată, recurenta a invocat prevederile art. 209 alin. (2) din Codul administrativ și a relevat că, instanța de apel neîntemeiat a concluzionat că, invocarea unor temeuri de drept suplimentare în cererea prealabilă nu poate fi luată în considerare în circumstanțele, în care s-a stabilit că soluționarea unor astfel de litigii are loc prin adresarea nemijlocită în instanța de judecată. Or, reieșind din prevederile art. 170 alin. (3) din Codul administrativ, cererea persoanei afectate se depune la autoritatea publică, care trebuie să decidă în privința anulării unui act administrativ individual incontestabil în termen de 3 luni, din ziua în care persoana afectată a aflat sau trebuia să afle despre temeiul pentru reluarea procedurii.

Astfel, recurenta a menționat că, din art. 209 alin. (2) din Codul administrativ rezultă că, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă, adică persoana poate să se adreseze direct în instanța de judecată.

Recurenta a relevat că, luând în considerare că, răspunsul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-L-192/20 din 25 noiembrie 2020 nu conținea informația cu privire la exercitarea căilor de atac, iar înaintarea acțiunii în aceste circumstanțe se admite în termen de un an, a înaintat cerere prealabilă, în care a indicat suplimentar prevederi legale implicite.

Făcând referire la art. 75 și art. 76 alin. (2) din Codul administrativ recurenta a menționat că, legislatorul nu a prevăzut că în petiție urmează să se conțină temeiurile de drept, sub sancțiunea ca petiția să rămână neexaminată.

În afară de aceasta, recurenta a invocat că, în cauza dedusă judecătii nu sunt aplicabile prevederile art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000 și nici prevederile art. 355 din Codul muncii, dar sunt aplicabile prevederile art. 170 alin. (3) din Codul administrativ.

Recurenta a menționat că la caz, art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000 nu este aplicabil, deoarece la data de 29 octombrie 2020, când a fost depusă cererea de anulare a actului administrativ, această lege nu era în vigoare, aceasta fiind abrogată prin Codul administrativ nr. 116 din 19 iulie 2018, în vigoare din data de 01 aprilie 2019.

De asemenea, recurenta a relevat că, în cauza dedusă judecătii nu poate fi aplicat art. 355 din Codul muncii, deoarece prin cererea adresată la data de 29 octombrie 2020 s-a solicitat anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 606 ef. din 20 decembrie 2018, care este un act administrativ, emis în raport cu

un funcționar public cu statut special, de o autoritate publică, în regim de putere publică.

Recurenta a relevat că, în temeiul art. 1 alin. (2) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului și art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, la caz, sunt aplicabile prevederile Codului administrativ.

La data de 27 septembrie 2022 în adresa intimatului Inspectoratului General al Poliției și terțului Casei Naționale de Asigurări Sociale a fost expediată copia recursului depus de Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (f.d. 181).

Prin referința depusă la data de 25 octombrie 2022, prin intermediul poștei electronice, Inspectoratul General al Poliției a solicitat respingerea recursului depus de Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață, ca fiind neîntemeiat (f.d. 192-198).

Deși, Casa Națională de Asigurări Sociale a recepționat copia recursului depus de Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață, fapt ce se confirmă prin avizul anexat la materialele cauzei, aceasta nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință la recurs (f.d. 183).

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Iar, conform art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 14 iunie 2022 (f.d. 147, 148-158).

La data de 15 iunie 2022, prin intermediul poștei electronice, Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață a depus recurs împotriva deciziei din 14 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe (f.d. 161-163).

Decizia motivată din 14 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată recurentei Rodicăi Leca la data de 14 septembrie 2022, fapt confirmat prin avizul de recepție, anexat la materialele cauzei (f.d. 164).

La data de 20 septembrie 2022, prin intermediul poștei electronice, Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață a depus motivarea recursului și cerere de recurs suplimentară (f.d. 165-178).

Astfel, recursul depus de către Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață împotriva deciziei din 14 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, este în termen.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține, că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages

Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Rodica Leca, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

judecătorul

Iurie Bejenaru

judecătoria

Aliona Miron

Nina Vascan